

РЕШЕНИЕ

№ 42847

гр. София, 20.12.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXVII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 05.12.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Калина Пецова

ЧЛЕНОВЕ: Димитрина Петрова
Ралица Рачкова

при участието на секретаря Евгения Стоичкова и при участието на прокурора Цветослав Вергов, като разгледа дело номер **10348** по описа за **2025** година докладвано от съдия Димитрина Петрова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на Е. И. Л., ЕГН: [ЕГН], чрез адв. Д. Р. от АК-Р., срещу Решение № 3366/09.09.2025г., постановено по НАХД № 20251110207069 по описа за 2025г., по описа на Софийски районен съд, НО, 110-ти състав, с което е изменен Електронен фиш /ЕФ/, Серия К, № 10477388, издаден от СДВР-МВР, с който на Е. И. Л., на основание чл. 189, ал. 4, във вр. с чл. 182, ал. 1, т. 5 от ЗДвП е наложено административно наказание глоба в размер на 600 лева, за нарушение на чл. 21, ал. 1 от ЗДвП, като е намален размера на наложената глоба от 600 лева на 400 лева.

В жалбата се посочва, че по независими от процесуалния представител причини, последният не е могъл да участва във въззивното производство и не е могъл да осъществи адекватна защита на Л.. Отделно от това, в резултат на накърненото право на защита на Л., не било достатъчно категорично установено авторството на деянието. Твърди се, че ако е имал обективна възможност да участва в производството, процесуалния представител щял да поиска събиране на допълнителни доказателства, които биха доказали че на въпросния ден и час Л. не е управлявал автомобила и не той е допуснал нарушението. Моли за отмяна на обжалваното решение и връщането му за ново разглеждане от друг състав на СРС.

В съдебно заседание, касатора се представлява от адв. Р., който поддържа жалбата и претендира

разноски. Представени са епикриза, с което се установява здравословния статус на адв. Р. за определен период от време и бележка за назначена манипулация в болницата.

Ответникът, СДВР, чрез процесуалния си представител юрк. К., изразява становище за неоснователност и недоказаност на жалбата, като моли за нейното отхвърляне. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура, прокурор В., дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд София - град, XXVII-ми касационен състав, като се запозна с обжалваното съдебно решение, съобрази доводите и възраженията на страните и обсъди наведените касационни основания и тези по чл. 218, ал. 2 АПК, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

По допустимостта на касационната жалба:

Касационната жалба е процесуално допустима, като подадена от надлежна страна по смисъла на чл. 210, ал. 1 АПК, във вр. с чл. 63в ЗАНН и срещу съдебно решение, подлежащо на касационен контрол.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

За да постанови обжалваното решение, СРС е установил релевантните за случая факти въз основа на събраните по реда на НПК доказателства и доказателствени средства, при което е приел за установена следната фактическа обстановка:

На 17.11.2023г., в 15:21 часа, в [населено място], [улица] до № 326, с посока от [улица] към Околовръстен път, при ограничение на скоростта 50 км/ч за населено място, е извършено нарушение за скорост с МПС – лек автомобил „М. МЛ 280 ЦДИ“, с рег. [рег. номер на МПС], установено и заснето с АТСС № MD1192, след приспаднал толеранс от 3%, като разрешената стойност на скоростта е 50 км/ч, установената стойност на скоростта е 98 км/ч, а превишената стойност на скоростта е 48 км/ч.

Издаден е Електронен фиш Серия К, № 10477388, от СДВР-МВР, с който на Е. И. Л., на основание чл. 189, ал. 4, във вр. с чл. 182, ал. 1, т. 5 от ЗДвП е наложено административно наказание глоба в размер на 600 лева, за посоченото нарушение на чл. 21, ал. 1 от ЗДвП. Е. И. Л. е посочен като ползвател и водач на процесното МПС от собственика в декларация по чл. 189, ал. 5 от ЗДвП. Към декларацията предоставил и доброволно предоставено му от Л. копие на свидетелството му за управление на МПС.

За да постанови оспореното решение въззивният съд е приел, че в съответния ЕФ серия К № 10477388 нарушението е описано по начин, който дава възможност на лицето да разбере повдигнатото му административно наказателно обвинение. Ясно е посочена нарушената правна норма. Във фиша е отразена посоката на движение на МПС, датата и часа на преминаване през участъка, в който е засечена превишената скорост. В направеното заснемане на нарушението, мястото на извършване на нарушението е установено с координати. Съставеният електронен фиш съответства на одобрения от министъра на вътрешните работи образец, представен като такъв по административната преписка, както и е представена заповедта, с която е одобрен образецът. СРС приема в мотивите на решението си по отношение на приложената санкционна норма, че в редакцията ѝ към датата на извършване на нарушението за него се предвижда глоба в размер на 400 лева. След като на касатора е наложена глоба в размер на 600 лева, съдът е намерил, че тя е над фиксирания в закона размер и е изменил ЕФ с намаляване на глобата до предвидения в закона фиксиран размер за извършеното нарушение.

С оглед гореизложеното, настоящият състав намира, че въз основа на събраните по делото доказателства по несъмнен начин се установява, че в случая законосъобразно е ангажирана

административнонаказателната отговорност на Е. И. Л. за нарушение по чл. 21, ал. 1 от ЗДвП. Неоснователно е възражението на касатора, че не е доказано, че именно той е шофирал процесния лек автомобил с превишена скорост. Както беше посочено по-горе декларацията представена в хода на въззивното производство, в която се твърди, че Л. не е управлявал процесния автомобил на конкретната дата и час е ирелевантна за установяване на авторството на нарушението, още повече че Л. не посочва лице на което е предал автомобила. От страна на СДВР процедурата, предвидена по ЗДвП, е спазена. Предоставяйки доброволно копие от СУМПС-то си, Л. на практика се е съгласил с факта, че той ще поеме вината за нарушението. Твърденията му в жалбата, че самият той може да е предоставил автомобила на друго лице не променят обстоятелството, че законовата процедура е спазена, тъй като не е предвидена възможност за подаване на декларация по чл. 189, ал. 5 ЗДвП, респективно анулиране на ЕФ и от лицето, посочено от собственика, за водач на процесната дата и час. В този смисъл, се явява неоснователно възражението на касатора, че не е доказано, че именно той е шофирал процесния лек автомобил с превишена скорост.

Относно възражението, че правото на защита на жалбоподателя е било накърнено, тъй като неговият процесуален представител не е присъствал на проведеното на 21.07.2025г. заседание, настоящият състав го определя като неоснователно. Пред СРС няма доказателства, че страната не е могла да участва лично. Тоест, не са налице данни, че страната и пълномощникът ѝ са били едновременно възпрепятствани да се явят в съдебно заседание, по причини, които не могат да бъдат отстранени. Невъзможността следва да е кумулативна, както за страната, така и за пълномощника ѝ. Също така, във въззивното производство не е допуснато нарушение на процесуалните правила, в резултат на което да е осуетено правото на страната да участва в това производство, при редовна процедура по призоваване. Още повече, че личното явяване на страните във въззивното производство не е задължително. Според настоящия състав се налага извод, че не е допуснато нарушение на процесуалните правила, в резултат на което да е осуетено правото на защита на страната в това производство. Въпреки твърденията за ограничение на правото на защита, нито в жалбата, нито в нарочни молби са отправени конкретни доказателствени искания, които, ако са били разгледани, са щели да променят изводите на съда. В касационната жалба също не се съдържат доказателствени искания, въпреки че за установяване на касационните основания се допускат само писмени доказателства, съгласно чл. 219, ал. 1 АПК, такива с жалбата не са искани.

Касационната инстанция намира, че районният съд не е имал основание да измени ЕФ с намаляване на глобата. В мотивите на решението си СРС неправилно е приел, че за нарушението на чл. 21, ал. 1 от ЗДвП, изразяващо се в превишение с 48 км/ч на разрешената скорост в населено място се предвижда глоба в размер на 400 лева. В случая СРС е посочил неправилно в мотивите, че санкционната разпоредба е чл. 182, ал. 2, т. 5 от ЗДвП, въпреки че е посочил, че нарушението е извършено в населено място. В диспозитива на решението е посочена правилната алинея на чл. 182 от ЗДвП.

Правилно е посочена нарушената материално правна норма на чл. 21, ал. 1 от ЗДвП и санкционната такава по чл. 182, ал. 1, т. 5 от ЗДвП /в приложимата редакция/ в процесния ЕФ. По делото няма спор, а и от приложените доказателства е видно, че нарушението е извършено в населено място. В разпоредбата на чл. 182, ал. 1, т. 5 ЗДвП е предвидено, че водач, който превиши разрешената максимална скорост в населено място, се наказва, както следва: т. 5 – за превишаване над 40 km/h - с глоба 600 лв. Размерът на наложената „глоба“ е определен в съответствие с чл. 27 от ЗАНН, като наказанието е в абсолютния размер, предвиден в закона, с оглед тежестта на извършеното деяние. Така наложено наказание е в състояние да постигне целите по чл. 12 от

ЗАНН.

След като не са били основания за изменение на ЕФ, СРС е следвало да приложи правилото на чл. 63, ал. 9 ЗАНН, а именно да потвърди ЕФ, понеже не са налице основания за неговата отмяна или изменение.

Изложеното налага след отмяната на неправилния съдебен акт спорът да се реши по същество с потвърждаване Електронен фиш Серия К, № 10477388, издаден от СДВР-МВР.

Ответникът претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение, като с оглед изхода от спора и на основание чл. 63д, ал. 4 от ЗАНН, във вр. с чл. 37 от Закона за правната помощ, във вр. с чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ, такива му се дължат. Като съобрази фактическа и правна сложност на делото, в полза на ответника следва да се присъдят разноси в размер на 130 лв. за тази инстанция.

Така мотивиран и на основание чл. 221, ал. 2, предл. 2 от АПК във вр.с чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН, Административен съд-София град

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ Решение № 3366/09.09.2025г., постановено по НАХД № 20251110207069 по описа за 2025г., по описа на Софийски районен съд, НО, 110-ти състав, и вместо него ПОСТАНОВЯВА:

ПОТВЪРЖДАВА Електронен фиш Серия К, № 10477388, издаден от СДВР-МВР, с който на Е. И. Л., на основание чл. 189, ал. 4, във вр. с чл. 182, ал. 1, т. 5 от ЗДвП е наложено административно наказание глоба в размер на 600 лева, за нарушение на чл. 21, ал. 1 от ЗДвП.

ОСЪЖДА Е. И. Л., ЕГН: [ЕГН] да заплати на СДВР съдебно-деловодни разноси за юрисконсултско възнаграждение в размер на 130 (сто и тридесет) лева.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: